jeugdthriller.nl
Vossenjacht
Anna van Praag

Voorpublicatie uit

Anna van Praag

Vossenjacht

LEOPOLD / AMSTERDAM

5

Esra en ik moeten samen een werkstuk voor Nederlands maken en ook nog iets voor biologie. Zo worden we bijna per ongeluk een soort vriendinnen. Vaak zitten we allebei in de bibliotheek en in de pauzes overhoren we elkaar. Esra heeft het geheugen van een olifant. Afgezien van haar spreekbeurt haalt ze de ene negen na de andere. Het is om gek van te worden. Altijd is ze net iets beter dan ik. Hoe komt dat kind zo briljant?

'Een acht is toch ook goed?' zegt ze tegen mij.

Ja natuurlijk, maar een negen is nog leuker.

Heel soms komt ze bij mij thuis om te studeren. Ze loopt rond alsof ze in een museum is, gaat altijd op het puntje van haar stoel zitten en is zo ontzettend beleefd dat het bijna onbeleefd is.

'Wil je wat drinken, Esra?'

'Ik heb al water gedronken.'

'Iets eten dan?'

'Nee, ik eet nooit als ik bij anderen ben.'

'Een vreemd meisje,' zegt mijn moeder als ze weg is en dat betekent: kies een andere vriendin, Lisa.

Maar ik ga echt niet doen wat mijn moeder zegt. Esra is altijd zichzelf, dat vind ik leuk aan haar. Ze is niet geïnteresseerd in groepjes, niet in roddels, in mode.

Eén keer komt ze pas aan het eind van de les de klas binnen.

Van Bronkhorst kijkt geïrriteerd op. 'Ik neem aan dat u hier een zeer goede reden voor heeft, mevrouw Erener.'

Esra knikt en zegt vriendelijk: 'Ik had vandaag zo'n zin om eens lekker uitgebreid te ontbijten.'

Daarmee lukt het haar Van Bronkhorst stil te krijgen. Hij is zo verbijsterd dat hij even geen tekst heeft en de klas grinnikt. Maar ik denk: ze maakt geen grap en ze is ook niet brutaal; ze doet gewoon precies waar ze zin in heeft. Durfde ik dat maar!

'En dat meisje Van Ditmar dan?' vraagt mijn moeder hoopvol.

Ze bedoelt Marlous. Mijn moeder zit samen met haar moeder op roeien.

'Marlous kan nooit.' Dan gaat ze weer naar paardrijden, dan heeft ze een hockeytoernooi, dan dwarsfluitles of schooltoneel en op vrijdag heeft ze een oppasbaantje dat zo goed verdient dat ze op zaterdagmiddag altijd gaat shoppen.

Esra heeft nooit iets, die is zo saai als wat. Behalve vandaag.

Want midden onder de les krijgt ze een sms-je.

Van Bronkhorst draait zich vliegensvlug om. 'Wie was dat? Die kan nu zijn telefoon inleveren.'

Gelukkig voor Esra valt op dat moment de tas van Floris om. Alle boeken en schriften schuiven over de grond. Marlous springt op om te helpen en een paar andere kinderen ook. Daardoor vergeet Van Bronkhorst Esra straf te geven. De inhoud van Floris' tas is natuurlijk veel boeiender. 'Zie ik daar werkelijk een bezwete sportonderbroek? Zomaar tussen de kostbare boeken? Wat dacht je in het vervolg van een sporttas?'

Ik draai me naar Esra toe. 'Dat ging maar net goed. Gelukkig dat...'

De rest van mijn zin slik ik in. Esra kijkt naar haar mobiel alsof er een reuzenspin op zit.

'Wat is er?'

Ik moet het twee keer vragen. Dan haalt ze haar schouders op. 'Niks.'

'Is er iemand ziek? Heb je een rotbericht gekregen?'

‘Ziek… dat kun je wel zeggen.’ Snel klapt ze haar telefoon weer in en zet hem uit. ‘Zo, alweer klaar.’

‘Hoezo klaar? Wat was dat dan voor bericht?’

‘Dat wil je niet weten.’

Waarom wil ik dat niet weten? ‘Als het iets naars is, kan je het toch vertellen? Misschien kan ik je helpen…’

Esra barst in lachen uit, alleen klinkt het niet als lachen. ‘Jij mij helpen? Ik dacht het niet.’

Verbaasd, maar vooral beledigd draai ik mijn rug naar haar toe. Dan niet.

Ik zie Marlous vanuit de andere kant van de klas naar mij kijken en trek een gezicht. Marlous lacht. En niet voor het eerst denk ik: zat ik maar naast jou in plaats van naast Esra.

Marlous wijst naar Floris. Hij is nog steeds bezig met zijn tas, die eigenlijk te klein is voor alle boeken die hij mee heeft. Hoe meer hij propt, hoe erger het wordt. We kijken elkaar aan alsof we twee wijze oude moeders zijn en Floris ons domme zoontje. Maar dan bloos ik toch. Want Floris brengt me in de war. Niet als hij de perfecte jongen uithangt, maar als hij er een rommeltje van maakt, zoals nu. Of met dat pianospelen. Daar heb ik nog wel vaak aan gedacht. En hij ook, volgens mij. Soms kijkt hij me zo doordringend aan. Ik moet eerlijk bekennen dat er zelfs bij mijn griezelverhalen steeds vaker een lange blonde jongen op het toneel verschijnt.

‘Lukt het vandaag nog met die tas?’ vraagt Van Bronkhorst sarcastisch.

Gelukkig voor Floris gaat op dat moment de bel. Ik loop naar hem toe om te helpen, maar hij heeft net besloten de helft van zijn boeken in zijn hand te houden.

‘Hé Lisa,’ zegt hij – en dat is al genoeg om me aan het blozen te krijgen. Dat blozen is echt een ziekte, konden ze maar een keer al het bloed van mijn gezicht aftappen of zo, net zoals ze vroeger van die aderlatingen deden.

Floris kijkt weer zo strak naar me en dat maakt het natuurlijk nog erger.

'Ik eh...'

Dan zie ik Esra. Ze probeert onopvallend achter Floris langs te lopen, maar haar telefoon piept – alweer! Is er echt iemand ziek? Arme Esra, ik had door moeten vragen. Verder heeft ze geen enkele vriendin in de klas. Het is afschuwelijk om onzichtbaar te zijn, dat weet ik maar al te goed.

'Esra!' Ik loop snel langs Floris naar haar toe.

'Wat?' Ze kijkt me aan met felle ogen en ik deins achteruit.

'Ik wilde alleen... Ik dacht...'

Esra laat me rustig stuntelen.

'Gaat het wel?' vraag ik dan.

'Het gaat prima, dank je.' Ze veegt me opzij en loopt weg met grote stappen.

Marlous en Floris hebben het allemaal gezien. 'Waar sloeg dat op?' vraagt Floris.

Ik haal mijn schouders op.

'Ach, zij,' zegt Marlous, die ook al in de weer is met haar telefoon – een model dat zo nieuw is dat je het alleen nog maar in New York kunt kopen. 'Let niet op haar. Ze is gestoord.'

Verbaasd kijk ik naar Marlous. 'Wat heeft ze je misdaan?'

'Niks. Het is alleen... Ze irriteert me. Gaat altijd meteen weg als de bel gaat, praat nooit met iemand, doet nergens aan mee. Zo arrogant. Ze lacht nooit, ze is nooit echt boos, ze lijkt wel een robot.'

'Echt? Vind je Esra arrogant?'

Pas 's avonds in bed, midden onder een verhaal over een schattige poes die 's nachts vreemde huizen binnengaat om pasgeboren baby's op te eten, bedenk ik dat dat nou juist zo raar was vandaag. Dat Esra zo geschrokken was toen ze dat sms-je kreeg, terwijl ze anders altijd zo onverstoorbaar is en zo zeker van zichzelf. Wat zou er zijn?

Vossenjacht

van Anna van Praag

‘Waarom hebben jullie Esra eigenlijk niet gevraagd voor de schoolkrant?’ vraag ik. Als er iemand goed opstellen kan schrijven is zij het wel.
Dinky Toy kijkt op. ‘Esra, dat is toch dat meisje…’
‘Lang zwart haar. Blijft vaak binnen in de pauze, gaat altijd meteen na school naar huis.’
‘Ja precies,’ zegt Dinky Toy. Hij gaat weer verder met kranten sorteren.
‘Nou, dan is dat toch duidelijk?’
‘Wat?’
‘Ze is niet blond.’

Lisa is dolblij dat ze op de middelbare school meteen bij de meest populaire groep hoort. Dat sommigen haar waarschuwen voor haar nieuwe vrienden, wil ze niet horen. Dat Esra, het meisje dat naast haar zit in de klas, steeds banger wordt, wil ze niet zien. Totdat Lisa op het schoolkamp een vreselijke ontdekking doet...

ISBN 97890258 57844 | prijs € 13,95

Leopold

Vossenjacht is verkrijgbaar vanaf 21 april in de boekwinkel of via de website van uitgeverij Leopold www.leopold.nl